

PARAULES PER LA PAU

Full informatiu

Número **51**

gener 2006

DL: T-1274-2005

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

A. electrònica: tgnapau@tarragona.tinet.org

P. web: <http://www.tinet.org/~tgnapau>

MANIFEST PARAULES PER LA PAU

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquià i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

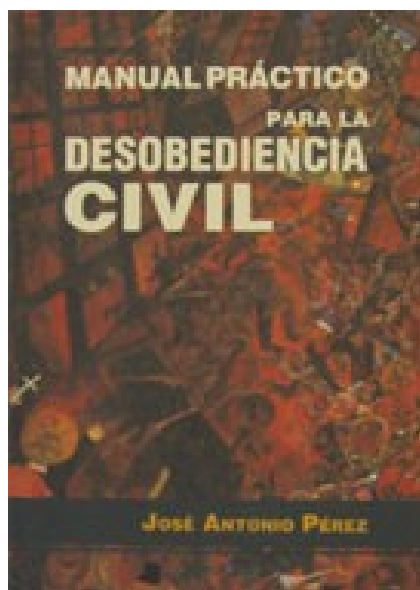
Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup. **Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font i digues-la donant suport amb la teva presència a**

PARAULES PER A LA PAU

aquest manifest és el text que es va fer arribar a l'Alcalde de la ciutat en el marc de la campanya de signatures contra la presència de vaixells de guerra a Tarragona. Sense resposta a data d'avui.

MATERIALS PER LA PAU

PEREZ, José Antonio

Manual Práctico
para la
Desobediencia
civil

Lizarra: 1994

Un manual es un instrumento que resume lo más substancial de una materia, de forma que permita tener siempre a mano, determinados conceptos útiles ante una emergencia. En este sentido, la utilidad de un manual de desobediencia puede ser comparable a la que tiene un manual de primeros auxilios en la mochila de un excursionista o en el botiquín de un taller: no enseña medicina, sino señala de forma rápida cómo proceder en caso de asfixia, intoxicación o picadura venenosa. De manera similar, los usuarios de este manual tendrán siempre a mano un resumen de los principales argumentos que sustentan el concepto de la desobediencia, de las formas más conocidas de articular la misma, así como de las nuevas perspectivas que la desobediencia ofrece ante el fracaso global del Sistema.

Considerat per molts/es imprescindible a la motxilla dels/de les desobedients/es.

Ja són vuit els/les companys/es de la Coordinadora que van fer objecció fiscal i han rebut notificacions d'al·legacions i propostes de liquidació provisional (declaracions paralel·les).

A continuació reproduïm el model d'al·legacions que han presentat a Hisenda.

Seguirem informant

NIF:

Nom:

Referència:

Jo, (nom i cognoms), amb **DNI** , i domicili a (adreça), davant d'aquesta administració comparec i com millor en dret procedeixi exposo que:

El dia (data) vaig rebre la notificació del tràmit d'al·legacions i proposta de liquidació provisional amb núm. de referència (núm), amb data (data de l'escrit d'Hisenda), referit a la meva declaració de l'IRPF de l'any 2004.

Per tot això

MANIFESTO

Que no estic d'acord amb la proposta de liquidació provisional, i per aquest motiu presento **ESCRIT D'AL·LEGACIONS** en base a les següents

1.- En la declaració constava una deducció de 84,00 euros (o la quantitat que cadascun hagi decidit), quantitat simbòlica acordada per diferents col·lectius, per representar el percentatge de la quota líquida que segons la Llei de Pressupostos de l'Estat va destinada al Ministeri de Defensa.

2.- Que jo no he deixat d'ingressar, dins del termini reglamentari per presentar la declaració, part de la deuta tributària. La meva intenció no ha estat mai deixar de pagar allò que segons les normes fiscals em correspon, sinó donar la meva aportació a uns fins que entenc legítims. Per això he destinat els diners al projecte "Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau" (o qualsevol altre projecte alternatiu). Amb la meva actuació no he tret cap profit econòmic personal. El desembossament de la quantitat reclamada en la liquidació provisional va ésser efectuat a l'entitat abans indicada, i consta en aquesta administració el comprovant de l'ingrés. Per tant no s'ha comès el fet "Deixar d'ingressar".

3.- No crec en l'exèrcit com a mitjà per solucionar els conflictes entre els pobles. Crec en el pacifisme i la no-violència com a eines per assolir les llibertats de les persones. Crec en la Declaració Universal dels drets humans i avantposo el respecte als drets fonamentals com a mecanisme per a la solució de conflictes.

Les meves conviccions en aquest sentit són tan fermes que moral i èticament em veig incapacitat per contribuir de cap manera amb un exèrcit armat.

4.- La objecció de consciència és un dret contingut en l'article 16 de la Constitució. Es tracta d'un dret fonamental, la llibertat ideològica, que segons l'art 53 de la constitució vincula als poders públics.

5.- Que la pròpia regulació legal relativa a l'IRPF no limita ni prohibeix, en cap dels seus articles, l'objecció de consciència fiscal. S'aprecia, respecte això, una autèntica llacuna legal que probablement caldria cobrir amb les disposicions que garanteixin amb eficàcia la seva plena efectivitat fins que no es dicti la llei reguladora d'aquest supòsit.

És per tot això que,

SOL·LICITO

Que tingueu per presentat aquest escrit en temps i forma, admeteu les al·legacions i, li doneu el tràmit oportú, després del qual dicteu resolució.

Fets i no desitjos

El divendres 23, tot fullejant un diari vaig llegir: “Els millors desitjos de Pau i Prosperitat per al 2006. Joan Miquel Nadal i Malé –Alcalde de Tarragona”. El que no deixa de ser un fet de cortesia institucional durant aquestes festes, em va tornar a la ment quan m’assabento que davant del Balcó del Mediterrani hi ha ancorat un estrany vaixell de subministrament de l’armada dels EUA. anomenat USNS Laramie. És a dir un vaixell de guerra amb la funció de “carregar les piles” als qui llencen les bombes.

La situació no pot ésser més inversemblant, en tant que qui va anar a Washington per oferir el Port de la ciutat com a base estable per als vaixells de la Via Flota dels EUA i de l’OTAN, ens desitja Pau, el govern de Catalunya -que s’atreveix a negociar un nou Estatut i crear institucions per al foment de la Pau- no fa res per tal que aquestes màquines de matar no apareguin per l’horitzó; i el govern del Regne d’Espanya -que va retirar els soldats espanyols que feien la guerra a l’Iraq- acull els vaixells i tripulants que porten la mort i la destrucció als habitants d’aquelles terres.

Si aquesta es la pau que ens desitja qui ens governa, amb mi que no hi comptin.

Amadeo López Milian

(article opinió enviat mitjans comunicació)

Miracle, “cuento” o broma de Nadal

Avui, avant vigília de nadal, ens hem assabentat d'un fet d'enorme transcendència.

Si no fos per la recent “broma” de la cadena COPE (tenen un sentit de l'humor una mica xavacà aquests xicots de l'emisora dels bisbes! no?), la sentimentalitat provocada per les pel·lícules tendres i per les bombetes de les il·luminacions nadalenesques i dels centres comercials, ens faria pensar en una reedició del típic miracle de Nadal.

Anem als fets:

Divendres, 23 de desembre, un dels membres de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau va rebre una trucada. A l'altra costat de la línia telefònica li diuen que es posa l'alcalde. Probablement, el poc esperit nadalenc del receptor va ofuscar el seu enteniment, però segons afirma, una persona amb la veu de l'alcalde manifestà la seva indignació per la presència d'un vaixell militar dels EUA al port de Tarragona així com la seva intenció de signar contra aquesta presència. Tot reconeixent que ell havia invitat aquesta mena de vaixells a Tarragona, carregà contra altres formacions polítiques que les rebutjaven publicament i no feien res per evitar-les.

Sense acabar de sortir de l'estupefacció, el nostre company va recordar a l'alcalde que la Coordinadora ja havia advertit de la presència del vaixell al port de Tarragona (l'USNS Laramie, un vaixell de subministrament de la flota de guerra dels EUA) i que els membres de la Coordinadora, que no són sants immaculats amb el dó de la ubicuitat també tenen família i dret a gaudir de les festes, per la qual cosa no se'ls podia exigir sacrificis que (afegim ara) ja assumeixen habitualment i que, en tot cas, hauria d'assumir qui convida vaixells i posteriorment se'n penedeix.

El que si va quedar clar és que el proper primer diumenge de mes, 1 de gener, com venim fent ininterrompudament des de fa quasi cinc anys, farem Paraules per la Pau: la concentració contra els vaixells de guerra i el militarisme a partir de la creació d'espais de pau. A les 12 del migdia a la Plaça de la Font.

El nostre alcalde es va comprometre a assistir a l'acte, acompanyat d'altres col·laboradors com l'Agustí Mallol, i a signar contra els vaixells de guerra. La Coordinadora es compromet a preparar el full de signatures i, com no, a organitzar l'acte.

Assistir a un acte antimilitarista i signar contra els vaixells de guerra no és gran cosa si no s'acompanya de mesures serioses (com les presentades, fa temps, per la Coordinadora) per evitar la presència dels vaixells de guerra i impulsar la cultura de pau, però, en qualsevol cas, és un canvi d'actitud que celebrem.

El compromís, seriós i coherent, de l'alcalde, (i posats a demanar miracles nadalenes) en sintonia amb tots els grups municipals, suposaria un bon regal de Nadal i un immillorable començament d'any.

Si el dia 1 no es concreten les expectatives generades per la trucada, hauriem de pensar que hem sigut objecte d'una broma o d'un “cuento” de Nadal. Posats a triar, preferim el miracle.

Tarragona, 24/12/2005

Josep Maria Yago Suau

Un cert recel va presidir la trobada del Xavier Badia (programa per a la implantació de l'Institut Català Internacional de la Pau) amb representants d'algunes entitats de la ciutat. Alguns dels presents objectaren sobre les bonances d'un instrument erigit en nom del moviment pacifista a Catalunya, quina entelèquia!, quan era una proposta només d'una part (explícitament, de Fundació per la Pau, el 1999).

Tampoc es veia clar l'eixam que s'està bastint, amb el Consell Català de Foment de la Pau -òrgan consultiu i de participació previst a la llei de foment de la cultura de pau, a les acaballes de la passada legislatura- i l'impuls de l'ICIP, que s'engegaria l'any que tot just comença. Hi havia por a la duplicitat.

Badia s'esforçava a distingir les funcions del consell i del futurible institut, un instrument de treball per la pau, com a observatori aplicat a la prevenció de la violència d'origen sociopolític, com a instància de mediació en conflictes internacionals, com a impulsora d'investigació i docència d'alt nivell. Al meu parer, una aspiració que s'expressa d'alguna manera quan denunciem que es destinen una desproporció de despesa pública a la militarització, en relació a les estructures per a la resolució no-violenta de conflictes.

Però com més insistia en el concepte d'institucionalització, als assistents ens entrava com a basarda. Tot i compartir arrel etimològica, sembla que els usos s'empren en sentits ben diferents: d'un institut s'espera que sigui el més desinstitucionalitzat que li deixin ser.

Ja a casa, jo, que volia millorar adequadament, em vaig posar a llegir documents. I em vaig sorprendre quan em va semblar que alguna cosa grinyolava:

Per exemple, quan la llei de foment de la pau atorga al Consell la funció d'observatori aplicat a la prevenció de guerres i de conflictes violents. No m'explico com es farà, entre els representants d'una cinquantena d'entitats que es reuneixen algun cop a l'any, si no és pel mètode de tertúlia radiofònica. - *Doncs he estat a París de compres, i he vist un ambient força enrarit. No sé: i feia pudor com de cotxe cremat.*

D'altra banda, segons el resum de l'informe inicial per a la seva creació, l'ICIP *ha de tenir un perfil propi molt marcat, atès l'alt grau d'especialització i de solvència dels instituts ja existents en el món. Pel que fa a casa nostra, el seu valor afegit serà justament la seva independència* (sic). Però, aquesta qualitat no ha de ser una simple condició? Però, que no s'està emetent, de retruc, sobre els homòleg un halo de sospita?

Al meu parer, però, tampoc n'hi ha com per desacreditar, com s'ha fet des d'aquest mateix full, l'art. 6 de l'ordre de creació del Consell Assessor, que parla sobre els emoluments que han de rebre els assistents. Aquest articulat deu ser mimètic, si fa no fa, a qualsevol altre per una comissió convocada per l'Administració. O és que hi ha una línia que distingeix les dedicacions celestials entre les que no ho són?

Continuo creient que l'institut pot donar bones notícies. Que cal acceptar el repte que el treball per la pau també es pot fer des de l'àmbit públic; fer-lo tan abordable com el treball per la salut, per exemple. Que no treu cap determinació a un moviment per la pau plural i crític. I que la mateixa recança que provoca pot ser un bon adobs si tothom resta obert.

David, el secreta que va ser pallaso.

Aquí va una de detectius i agents secrets. Segons alguns principis psicològics, una de les funcions del riure's de les situacions dramàtiques i torbadores, es fer-ho servir com a mecanisme de defensa, en aquest cas, contra la paranoia. La paranoia que acostumem a sentir quan es descobreix un nou cas d'infiltrat policial a les rodalies dels nostres moviments socials mes afins. I dic acostumem perquè el tema no es nou, i no em refereixo a temps pretèrits on manava "el caudillo", sino en plena i absoluta democràcia.

L'últim cas conegut és el de David, el "pallaso" de Madrid. Ja em perdonareu tots els amics i amigues pallasos/es, no es un nom de guerra pejoratiu, ni de bon tros, sinó que l'esmentat "secreta" va fer-se unes quantes fotos vestit de pallaso a una acció que es va fer contra la caserna de l'OTAN a Bétera (València) fa un parell d'anys, una acció que van muntar els grups antimilitaristes d'arreu de l'estat.

Deu ser una feina molt difícil la de ser un secreta infiltrat en els moviments socials, en aquest cas antimilitaristes: avui fes de pallaso, demà queda't en pilotes davant d'una caserna, a l'altre disfressat de militar i fes una performance, o queda't tres dies dalt d'un balcó o a la plaça de qualsevol ciutat... Us podeu imaginar les rialles a la caserna de l'espionatge secret espanyol (o català, tant és): "Mira a Krusty en pilotes!!" fa gràcia pensar-ho, oi?! I el cas es que aquests agents secrets han de fer informes, secrets també, que han de fer arribar als superiors. I, si escau, intervenir, clar.

Es aquí, a la intervenció, on es dona peu a aquell dilema que solen tenir els agents secrets (si mes no, de les pel·lícules): "intervinc per evitar el delictes i salvaguardar la patria o continuo fent el paripé i col·laboro amb el delictes?" Krusty, perdó, David, no va tenir molts dilemes: es va posar perruques, es va menjar assemblees soporíferes, va anar a manis de "frikis i marginals" (això no es meu...) suposem que fins un dia en què els seus caps, es van cansar dels seus informes, o el van veure cansat i el van rellevar. Com si esperessin extreure una informació valuosa, com si no sabessin el que es mou dins els moviments socials.

Haurem d'esperar que algun dia veiem al Krusty de torn per la tele fent alguna acció policial (com ha sigut el cas de David) i diguem: "coi! Si aquest és el que portava el costo a les assemblees!".